

Cultura

MÚSICA

CRÒNICA

Raphael és únic

16/08/11 02:00 - CAP ROIG - [JOAN TRILLAS](#)

Que Raphael (Linares, 1943) és gran, no cal dir-ho. Que després de 50 anys trepitjant els escenaris el *Ruiseñor de Linares* és un dels artistes més *sui generis*, amb un extraordinari registre vocal i una capacitat d'actuar, interpretar i sentir cada cançó que ens ha donat l'Estat, tampoc cal dir-ho. A més, amb un extens repertori amb cançons que han marcat generacions no es podia fracassar en el concert de diumenge, a Cap Roig. Només va estar a punt de fer-ho el temps, però com va dir Raphael: "*Es bonito que llueva... pero hoy no.*" Va ser un concert, doncs, d'aquells d'antologia. Nostàlgic, intimista, emotiu, captivador, únic.

Inici puntual i una sortida *a cappella*, un xic vist, és cert, però en el seu cas, magnífic. Després, els músics, i quins músics. L'espectacle tenia una gran coherència interna quant a l'estructura. Set blocs, en què se saltava de cançons del repertori de l'artista a excepcionals versions de tangos –amb passos elegants, cal dir-ho–, boleros i, en menor grau, ranxeres. En total 36 cançons i dues hores i mitja d'espectacle. Tot molt ben pensat per implicar-hi l'espectador. Poques presentacions just al principi, per no dir cap. Aplaudiments d'ell cap al públic i rialla captivadora. Tot molt proper. Un detall: Raphael necessita del contacte amb el públic. Per això en finalitzar moltes de les cançons es van obrir els llums perquè pogués veure la graderia. Un artista agraït que no s'amaga darrere la negror dels focus. Entenc que el cantant ho va tenir difícil per escollir entre les cançons del seu repertori: "*Lo primero que me dicen antes de un concierto? Nos sabemos todas sus canciones. Mentira! No me las se ni yo!*", va ironitzar.

Tangos, boleros i ranxeres, amb peces del català Moncho i del mexicà Armando Manzanero, es van barrejar amb cançons que són ja icones de la cultura popular, tot molt precís i dosificat: *Mi gran noche*, l'excepcional *Digan lo que digan*, *Estar enamorado*, *Que sabe nadie* i, per favor, *En carne viva*, es van encadenar al llarg de les parts dedicades al seu repertori. I en els tangos: homenatge de Raphael al mestre Carlos Gardel. Una barra de bar, una ràdio dels anys trenta, i el cantant i Gardel, des de la ràdio, interpretant a duo *Volver*. Les ovacions van ser continuades, així com els cors i els aplaudiments d'empeus. Espectadors de totes les edats. Com ara la Mari Sempere, jubilada, les cantava totes i diu que va quedar afònica. Al seu costat, un jove de 17 anys que també se les coneixia. El bandoneó, el violí, la trompeta, el baix i contrabaix, la guitarra, el teclat, el piano i la bateria, sota la direcció de Juan Esteban Cuacci van estar al servei de l'artista. I això es va notar en *Nostalgia* o Envidia. Raphael és un histriònic aparent. Uneix sàviament l'enorme qualitat vocal amb aquesta teatralitat calculada. Per tancar el concert: *Ámame*, *Balada triste de trompeta*, que Álex de la Iglesia ha fet servir per a la pel·lícula del mateix nom, *Escándalo* i quin millor final pel concert que *Yo soy aquel*. L'edat deu pesar una mica, segur. No deu ser el mateix d'ara fa vint anys. Però és igual, Raphael és únic.

Darrera actualització (Dimarts, 16 d'agost del 2011 02:00)

Notícies de ...

[Palafrugell](#)

Publicat a

[El Punt Avui](#). [Comarques Gironines](#) 16-08-2011 Pàgina 36